

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/81/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1313206821
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1313206821.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Sádovského a JUDr. Branislava Kráľa v právnej veci žalobkyne: H. A., Z.. XX. XX. XXXX, B. Z.. Ľ.. Š. Č.. XX, B. B., zastúpená advokátkou: JUDr. Janka Kmeťová, ul. Prof. Sáru č. 44, Banská Bystrica, proti žalovanému: Slovenská sporiteľňa, a. s., v skratke SLSP, a. s., IČO: 00 151 653, Tomášikova ul. č. 48, Bratislava, zastúpený advokátom: JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s.r.o., IČO: 36 866 598, Sad A. Kmeťa č. 24, Piešťany, o zaplatenie istiny 4.499,60 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 10. septembra 2014, č. k. 44C/60/2013 - 107, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni istinu 4.499,60 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128, 56 eur odo dňa 16.05.2010 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128, 56 eur odo dňa 16.06.2010 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.07.2010 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128, 56 eur odo dňa 16.08.2010 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.09.2010 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.10.2010 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.11.2010 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.12.2010 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.01.2011 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.02.2011 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.03.2011 až do zaplatenia, s 9,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.04.2011 až do zaplatenia, s 9,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.05.2011 až do zaplatenia, s 9,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.06.2011 až do zaplatenia, s 9,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.07.2011 až do zaplatenia, s 9,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.08.2011 až do zaplatenia, s 9,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.09.2011 až do zaplatenia, s 9,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.10.2011 až do zaplatenia, s 9,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.11.2011 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.12.2011 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.01.2012 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.02.2012 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.03.2012 až do zaplatenia, s 9 % ročným

úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.04.2012 až do zaplattenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.05.2012 až do zaplattenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.06.2012 až do zaplattenia, s 8,75 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.07.2012 až do zaplattenia, s 8,75 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.08.2012 až do zaplattenia, s 8,75 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.09.2012 až do zaplattenia, s 8,75 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.10.2012 až do zaplattenia, s 8,75 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.11.2012 až do zaplattenia, s 8,75 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.12.2012 až do zaplattenia, s 8,75 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.01.2013 až do zaplattenia, s 8,75 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.02.2013 až do zaplattenia, s 8,75 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 128,56 eur odo dňa 16.03.2013 až do zaplattenia, všetko do 3 dní. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 27 ods. 8, § 116, § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, ust. § 39, § 582 ods. 1, § 842, § 843, § 844, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z. z. a vecne dôvodnosťou podaného návrhu, keď mal vykonaným dokazovaním preukázané, že účastníci konania dňa 21.12.1995 uzavreli Zmluvu o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s.“, ktorou sa žalovaný zaviazal vyplácať žalobkyni doživotne sumu 3. 873,- Sk (128,56 eur) mesačne až do dožitia žalobkyne s tým, že vyplácanie skončí mesiacom, ktorého sa príjemca dožil, t.j. uzavreli zmluvu o dôchodku v zmysle ust. § 842 a nasl. Občianskeho zákonníka, na

dobu určitú neurčitého trvania, ktorú nebolo možné vypovedať v zmysle ust. § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko ide o zmluvu, z povahy ktorej vyplýva, že je uzavretá na určenú dobu neurčitého trvania, alebo doživotne. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5MCdo 49/2012 zo dňa 29. 04. 2014, v ktorom Najvyšší súd SR dospel k záveru, že zmluva o dôchodku má presne vymedzený časový úsek svojej platnosti s presne určeným koncom, avšak neurčitého trvania, keď pojmovým znakom zmluvy o dôchodku je práve neurčitosť trvania doby, počas ktorej právo na vyplácanie dôchodku trvá v tom zmysle, že účastníci vzťahu nevedia určiť konkrétnu dĺžku trvania ich záväzku. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal aj na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 26/2013 zo dňa 07. 11. 2012, v zmysle ktorého je dojednanie zmluvy potrebné nepochybne považovať za uzavretie zmluvy na dobu určitú a zmluvu o dôchodku nie je možné vypovedať. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že výpoveď zo zmluvy daná žalovaným žalobkyni písomne, listom zo dňa 26. 10. 2009 je neplatná a žalovaný je povinný naďalej zo zmluvy plniť, z dôvodu ktorého žalovaného zaviazal na zaplattenie žalovaných splátok dôchodku. Súd prvého stupňa sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že predmetná zmluva zanikla pre nemožnosť plnenia podľa § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko v danom prípade sa plnenie nestalo nemožným, poukazujúc na ustanovenie § 27 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách (banka a pobočka zahraničnej banky nesmú uzatvárať zmluvy za nápadne nevýhodných podmienok pre nich, najmä také zmluvy, ktoré ich zaväzujú na hospodársky neodôvodnené plnenie alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote, alebo ktorými sú zjavne nedostatočne zabezpečené ich pohľadávky), nakoľko uvedené zákonné ustanovenie sa netýka vzťahov upravených predmetnou zmluvou, t. j. interných vecí banky ako zamestnávateľa a jej zamestnanca, ale upravuje vzťahy banky navonok, t. j. pri podnikaní banky, čo vyplýva zo začlenenia tohto ustanovenia v časti zákona o bankách nazvanej „požiadavky na podnikanie banky a pobočky zahraničnej banky“, keď plnenie podľa danej zmluvy je výrazom realizácie politiky žalovaného v oblasti starostlivosti o bývalých zamestnancov. Rozhodnutie o priznaní príslušenstva k žalovanej istine odôvodnil právne ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a vecne omeškaním žalovaného od 16. 05. 2010, z dôvodu ktorého priznal žalobkyni aj úroky z omeškania v zákonnej výške (podľa základnej úrokovej sadzby ECB platnej k jednotlivým dňom omeškania), vždy od nasledujúceho dňa po splatnosti jednotlivých splátok dôchodku, až do zaplattenia. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1, § 151 ods. 1, 2 O. s. p. a vecne úspechom žalobkyne v konaní, ktorej priznal právo na náhradu trov, pozostávajúcich zo zaplatteného súdneho poplatku za návrh v sume 100 eur a z trov, ktoré vznikli na jej právnom zastúpení vo výške 337, 64 eur, nakoľko právna zástupkyňa žalobkyne trovy konania do troch pracovných dní od vyhlásenia rozsudku nevyčíslila a preto jej priznal iba trovy vyplývajúce zo spisu za dva vyčíslené úkony v žalobe, prevzatie a príprava a žaloba.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodu, že postupom súdu prvého stupňa mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 205 ods. 2 písm. a/, § 221 ods. 1 písm. f/ O. s.

p.), súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p.), ako aj z dôvodu, že jeho

rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.) a navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť. Žalovaný zároveň žiadal priznať právo na náhradu trov konania. Vytkol prvostupňovému súdu, že svojim právnym záverom, prečo sa na vec nemá použiť zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, poprel základný účel zákona, vyjadrený v ustanovení § 1 tohto zákona, ktorý sa neobmedzuje len na podnikateľskú činnosť banky (upravuje aj vzťahy súvisiace s organizáciou, resp. riadením banky) a zároveň je v rozpore s ustanovením § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou tohto zákona, keď úmyslom zákonodarcu nebolo po prijatí tohto ustanovenia, aby sa všeobecný a široký zákonný zákaz takýchto činností, ktoré sú v rozpore so zákonom o bankách, dal obchádzať. Vytkol súdu prvého stupňa, že neposkytol ochranu jeho vlastníckemu právu s tým, že účelom zákona o bankách je regulovať banky tak, aby bol bankový systém v štáte stabilný a bezpečný a nestotožnil sa s argumentáciou prvostupňového súdu, keďže povolil banke plniť zo zmluvy bez protiplnenia pre ňu, pričom dospel k nesprávnemu právnemu názoru, že na právne vzťahy banky a bývalého zamestnanca sa zákon o bankách nevzťahuje. Uviedol, že takýto výklad zákona je v rozpore so znením ust. § 1 zákona o bankách, ktorý neobsahuje žiadne obmedzenie, čo do skúmania subjektov alebo čo do skúmania, či išlo o bankovú činnosť banky pri podnikaní, ale zakazuje plošne vykonávať činnosti v rozpore so zákonom o bankách od účinnosti tohto zákona. Uviedol, že napadnuté rozhodnutie predstavuje návod na obchádzanie bankových regulatívov, stanovených zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, pretože dáva návod, ako obísť zákonný zákaz uzatvárania a plnenia zmlúv, z ktorých banka nemá protiplnenie a preto neprispieva k právnej istote bezpečného fungovania bankového systému v Slovenskej republike, ktoré má garantovať § 1 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách. Nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa spočíva podľa názoru žalovaného v tom, že na vec neaplikoval ustanovenie § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, ktoré zakazuje banke všetky činnosti (plnenia), ktoré sú v rozpore s týmto zákonom, nakoľko uvedené zákonné ustanovenie nepozná žiadne výnimky pri aplikácii a neobmedzuje sa napríklad iba na právne vzťahy banky vzniknuté pri výkone bankových činností. Poukázal na skutočnosť, že právny vzťah žalobkyne a žalovaného je vzťahom banky a iného subjektu, pretože zmluva o dôchodku nebola uzatvorená skôr, ako sa skončil pracovnoprávny vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným s tým, že uvedený právny predpis verejného práva prvostupňový súd nesprávne vyložil a následne na vec neaplikoval. Uviedol, že zmluvu o dôchodku banka neuzatvorila pri bankovej činnosti banky, pretože poskytovanie plnenia bez protiplnenia nie je bankovou činnosťou, na ktorú sa vzťahuje právna úprava § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, keďže jej účelom je zamedziť pokračovať v plneniach, ktoré nie sú v súlade so zákonom o bankách a takou činnosťou nie je ani plnenie zo zmluvy bez protiplnenia. Žalovaný vo svojom odvolaní ďalej uviedol, že súd prvého stupňa nesprávne vyložil znenie ustanovenia § 842 Občianskeho zákonníka tak, že zmluvu o dôchodku je možné uzavrieť na dobu určitú, nakoľko znenie tohto ustanovenia tento záver priamo vylučuje, nakoľko zmluva o dôchodku sa vyznačuje neurčitou dobou trvania a nie je nikdy uzavretá na dobu určitú. Žalovaný namietol, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko súd prvého stupňa na vec neaplikoval správne zákonné ustanovenia (§ 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou, § 27 ods. 8, § 116 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka) s tým, že v rozpore so zákonom je taká činnosť banky, kedy má banka poskytovať plnenie hospodársky neodôvodnené alebo plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote, t.j. predovšetkým bez protihodnoty, pričom takého plnenia sa žalobkyňa podanou žalobou domáhala. Uviedol, že jeho záväzok na plnenie zo zmluvy o dôchodku voči žalobkyňi zanikol, ak predtým existoval, pretože plnenie zo zmluvy o dôchodku sa stalo nemožné, keďže predmetná zmluva bola uzavretá medzi účastníkmi konania bez protiplnenia pre žalobkyňu. Žalovaný súdu prvého stupňa ďalej vytkol, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď v rozpore so skutočným stavom, pri neexistujúcom protiplnení zo zmluvy o dôchodku pre žalobkyňu a napriek nezisteniu hospodárskeho odôvodnenia pre plnenie z tejto zmluvy, v rozpore s ustanovením § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách konštatoval nepodložené skutkové zistenie, že nešlo o zmluvu uzavretú na strane banky za nápadne nevýhodných podmienok. Žalovaný vo svojom odvolaní namietol, že mu postupom súdu prvého stupňa bola odňatá možnosť pred súdom konať, nakoľko odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je nepresvedčivé a v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p., keďže sa súd prvého stupňa s jeho podstatnou právnou argumentáciou nevysporiadal, pričom takýto postup súdu prvého stupňa je nezlučiteľný so zásadou spravodlivého súdneho konania a žalovanému znemožnil

vyjadriť sa relevantným spôsobom tak, aby nesúhlas s právnymi závermi súdu prvého stupňa, mohol byť predmetom preskúmania odvolacím súdom.

Žalovaný podaním zo dňa 20. 11. 2014 doplnil svoje odvolanie, nakoľko však rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O. s. p.) a žalovanému lehota na podanie odvolania uplynula dňa 29. 10. 2014, odvolací súd na ďalšie odvolacie dôvody žalovaného neprihliadal.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v znení účinnom od 1.1.2013, túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., keďže pre nariadenie pojednávania neboli dané zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 214 ods. 1 O. s. p. (nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 26. marca 2015 podľa § 211 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci, ich právni zástupcovia, upovedomení zákonným spôsobom.

Súd prvého stupňa vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Vo veci samej dospel súd prvého stupňa k správne právnemu záveru o neplatnosti výpovede a o povinnosti žalovaného vyplácať žalobkyni plnenia z „Podporného dôchodkového fondu

Slovenskej sporiteľne, a.s.“, keď na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 842, § 582 ods. 1), ktoré aj správne vyložil a svoje dôvody vedúce k vyhovneniu návrhu aj náležite odôvodnil, pričom sa riadne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi a dôkaznými návrhmi sporových strán a posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok účastníkov súvisiacich s predmetom konania.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Žalovaný vo svojom odvolaní v jeho podstatnej časti len zopakoval a podrobnejšie rozviedol svoje námietky a argumenty prednesené pred súdom prvého stupňa, ktorými sa v odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa vysporiadal a najmä s tým, prečo na ne neprihliadol a v dostatočne primeranom rozsahu poukázal na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, a preto jeho rozhodnutie je nutné považovať za presvedčivé. So zreteľom na uvedené odvolací súd považuje skutkové a právne závery súdu prvého stupňa za správne a v celom rozsahu sa preto stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré viedli súd prvého stupňa k týmto záverom, tieto si osvojuje a v podrobnostiach na ne odkazuje. Obsah odvolania žalovaného nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, na ktorých založil svoje rozhodnutie, z hľadiska ním uplatnených odvolacích dôvodov.

V danom prípade sa súd prvého stupňa správne vysporiadal s predbežnou otázkou platnosti výpovede Zmluvy o dôchodku uzavretej medzi žalovaným a žalobkyňou, ktorú dal žalovaný žalobkyni dňa 26.10.2009, keď so zreteľom na ust. § 842 a § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka, dospel k záveru, že táto výpoveď je neplatným právnym úkonom.

Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že všetky zmluvy, pri ktorých má plnenie vykonávať osobne dlžník alebo je obmedzené na osobu veriteľa, sú uzatvárané na doživotne určenú dobu. Zákon totiž rozlišuje zánik zmluvy smrťou a zánik zmluvy uzatvorenej na doživotne určenú dobu, keďže zánik záväzku v dôsledku smrti je upravený v ust. § 579 Občianskeho zákonníka a záväzok uzatvorený na doživotne určenú dobu zanikne podľa § 578 Občianskeho zákonníka uplynutím doby, kedy sa už neuplatní všeobecné ustanovenie § 579 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného vyplýva, že zmluvy uzatvárané na dobu končiacu smrťou sú vždy uzatvárané na doživotne určenú dobu, teda na dobu neurčitú. V tejto súvislosti odvolací súd zaujal taký výklad ust. § 842 Občianskeho zákonníka, že doživotne určená doba trvania je ekvivalentom inak určenej doby neurčitého trvania, teda je len konkrétnym vyjadrením inak určenej doby neurčitého trvania, a preto pri výklade doby trvania zmluvy treba vychádzať z toho, že ide o pojmy totožné a preto zmluva o

dôchodku uzatvorená na doživotne určenú dobu a tá istá zmluva uzatvorená na inak určenú dobu neurčitého trvania (napr. po dobu štúdia, trvania invalidity, vdovstva a pod.) musia byť vždy buď zmluvami na dobu určitú alebo zmluvami na dobu neurčitú, a teda nie je prípustný taký výklad, že zmluva o dôchodku uzatvorená na doživotie sa považuje za zmluvu uzatvorenú na dobu neurčitú a zmluva o dôchodku uzatvorená na inak určenú dobu neurčitého trvania (napr. po dobu štúdia), je zmluvou na dobu určitú. Pri výklade, že vždy musí ísť buď o zmluvy na dobu neurčitú, alebo len o zmluvy na dobu určitú, potom nemôže obstáť argumentácia žalovaného, že doživotne uzatvorená zmluva o dôchodku je zmluva na dobu neurčitú, lebo v prípade uzatvorenia rovnakej zmluvy, ale na inak určenú dobu, napr. po dobu štúdia, by jej uzatvorenie na dobu neurčitú znamenalo, že uplynutím doby - ukončením štúdia, by zanikli práva a povinnosti zo zmluvy podľa § 578 Občianskeho zákonníka, ale zmluva považovaná za zmluvu na dobu neurčitú, by trvala ďalej, zrejme kým by nedošlo k jej vypovedaniu; v tomto prípade je totiž nepochybné, že zmluva o dôchodku ako celok zanikne predovšetkým uplynutím času (doby štúdia) podľa § 578 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nedôjde skôr k jej zániku smrťou, a teda nemôže trvať ďalej.

V zásade je vylúčené, aby záväzok mohol zaniknúť výpoveďou podľa § 582 Občianskeho zákonníka, ktorá predpokladá neurčitú dobu jeho trvania a zároveň uplynutím času podľa § 578 Občianskeho zákonníka, ktoré predpokladá obmedzenie doby jeho trvania; práve možnosť vypovedania zmluvy na dobu neurčitú má byť právnym nástrojom na ukončenie zmluvy, ktorá môže trvať do nekonečna (nezanikne smrťou), resp. do smrti (nie je časovo obmedzená), keď nemôže zaniknúť splnením, uplynutím času. Pripustenie právnej argumentácie žalovaného by znamenalo, že zmluva o dôchodku uzatvorená na doživotne určenú dobu, by bola zmluvou na dobu neurčitú a bolo by ju možné ukončiť výpoveďou a zmluva o dôchodku uzatvorená na dobu napr. štúdia, by bola uzatvorená na dobu určitú a nebolo by ju možné vypovedať a zanikla by uplynutím času; takýto rôzny výklad jednej a tej istej zmluvy nepovažuje odvolací súd za správny.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s argumentáciou žalovaného, že zmluva o dôchodku zanikla v dôsledku nemožnosti plnenia podľa § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka vzhľadom na ust. § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, podľa ktorého banka nemôže uzatvárať zmluvy, ktoré ich zaväzujú na hospodársky neodôvodnené plnenia alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote. O účelovosti tejto obrany svedčí to, že uvedená právna úprava bola zavedená s účinnosťou od 01.01.2002 v ust. § 27 ods. 5 (a až od 01.01.2007 v ust. § 27 ods. 8) zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, pričom žalovaný naďalej plnil zo zmluvy o dôchodku aj po 01.01.2002 až do jej vypovedania. Uvedené ustanovenie je zakomponované v zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách v šiestej časti upravujúcej požiadavky na podnikanie banky, a teda sa vzťahuje na bankovú činnosť (§ 2 ods. 5), prípadne iné činnosti, ktoré smie banka vykonávať pre iného v súvislosti s jej prevádzkou (§ 2 ods. 10) a pokračovanie len v takejto činnosti v rozpore s ust. § 28 ods. 5(8) sa stalo nadobudnutím účinnosti zákona o bankách 01.01.2002, nemožným. Odvolaciemu súdu nie je známe, že by žalovanému bola takáto nepovolená činnosť (teda rozpor zmluvy so zákonom) vytknutá v rámci výkonu bankového dohľadu nad jeho činnosťou. V danom prípade vystupoval žalovaný ako zamestnávateľ vo vzťahu ku svojmu dlhoročnému zamestnancovi odchádzajúcemu do dôchodku a obsahovou náplňou zmluvného vzťahu bolo poskytnutie sociálnej výhody z podporného dôchodkového fondu slúžiaceho na podporu zabezpečenia životnej úrovne, ktorú pracovníci dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity, na ocenenie ich vernosti, kvality ich práce a na podporu stabilizácie pracovníkov; zo strany žalovaného išlo o zabezpečenie sociálnej starostlivosti o pracovníka odchádzajúceho do dôchodku, spadajúcu pod agendu personálneho a sociálneho úseku

divízie ľudských zdrojov, zmluvu so žalobkyňou teda žalovaný neuzatváral ako podnikateľ pri výkone svojej podnikateľskej činnosti a nešlo ani o vzťah banky s klientom, ako správne v napadnutom rozsudku uviedol súd prvého stupňa.

Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že určitá doba trvania práva na dôchodok (na doživotie) zakladá zákonom určenú dobu (určitú) trvania zmluvy sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje. Pokiaľ totiž zanikne právo na plnenie (na platenie dôchodku) uplynutím určenej doby (doživotne, alebo inak určenej doby neurčitého trvania), dochádza tým aj k zániku záväzku ako takeého podľa § 578 Občianskeho zákonníka a tým dochádza aj k zániku zmluvy, ako právneho dôvodu vzniku práva na dôchodok; trvanie práva na dôchodok a povinnosti dôchodok vyplácať, ktoré sú obsahom zmluvy o dôchodku, sú tu tak totožné s trvaním zmluvy o dôchodku; dočasnosť právneho vzťahu založeného zmluvou o dôchodku tu vyplýva už zo samotnej povahy zmluvy a zo zákonnej dikcie o tom, že zakladá právo na vyplácanie dôchodku po určenú dobu neurčitého trvania a uplynutím doby zaniká celý záväzkovo-právny vzťah; nemôže dôjsť k takej situácii, že právo na vyplácanie dôchodku zanikne a zmluva (právny titul) bude trvať ďalej, nakoľko v takom prípade by už nešlo o záväzkový vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie od dlžníka a tomu vzniká povinnosť splniť záväzok (§ 488 Občianskeho zákonníka), a teda záväzok by zostal bez obsahu (predmetu) v zmysle § 497 Občianskeho zákonníka.

Odvolací súd nezistil rozpor uzatvorenej zmluvy o dôchodku so znením ust. § 842 Občianskeho zákonníka v tom, že by obsahovala dve odlišné neurčité doby trvania vyplácania sumy dôchodku, z dôvodu ktorého by podľa § 39 Občianskeho zákonníka mala byť neplatným právnym úkonom. Záväzok v bode II. zmluvy, vyplácať príjemcovi doživotne sumu 3.873, -Sk, je v súlade s jej bodom I. o tom, že predmetom plnenia je doživotné plnenie a neodporuje ani čl. III. v tom, že vyplácanie plnenia sa končí mesiacom, ktorého sa príjemca dožil; pretože plnenie bolo dohodnuté mesačne, bolo potrebné len spresniť, či žalobkyni vznikne nárok na plnenie, resp. v akom rozsahu, aj v mesiaci, ktorého sa nedožil. Odvolací súd preto dospel k záveru, že jednotlivé zmluvné dojedania sa vzájomne nevyučujú a nejde ani o dve odlišné určené doby neurčitého trvania, ktoré by spôsobovali neurčitosť, či nezrozumiteľnosť dojedania doby trvania záväzku na plnenie (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Zo všetkých uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p., potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a žalobkyni, ktorá mala úspech v odvolacom konaní právo na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko návrh na ich priznanie nepodala (§ 151 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné